

HAI MƯƠI NĂM-TRỞ VỀ, THAO THỨC, THẤP LÊN

Lê Huỳnh Phương Chính

Khoa Luật

Tháng 10 năm 1998, chúng tôi vào trường. Những tán phượng cuối mùa cháy đỏ, lẫn vào màu tím ngát của hoa bằng lăng mới lớn, ngập tràn sức sống, vừa cao khỏi đầu người, dọc theo đường chính từ cổng A vào dãy nhà học. Trong ký ức của tôi và các bạn cùng niên khoá, đó là mùa đẹp nhất và rực rỡ nhất của tuổi trẻ. Từ khắp nơi của đồng bằng sông Cửu Long, bạn bè tôi rộn ràng, náo nức bước chân vào giảng đường, trong niềm tự hào của sinh viên ngành luật khoa lần đầu tiên được mở ra tại Đại học Cần Thơ với mã ngành LK601. Chúng tôi mang theo gửi gắm thành tài của mẹ cha, học thay phần của anh chị em trong gia đình, niềm tự hào của cả dòng tộc, kể cả ước mong hoá giải những nỗi niềm trong từng câu chuyện riêng tư để nung nấu thành ước mơ nhất định phải đi học luật, để đứng về phía công lý. Tất cả được gói ghém vào hành lý là bộ đồ mới tinh tươm, là bao gạo mới chà, là ít khô cá, là chút tiền nong vừa mới bán lúa, mới cân xong lúa heo, là mới lùa xong bầy vịt, là khoảng tiền chợ để dành riêng cho đưa con lên đại học, là chiếc xe mới chưa kịp quen tay lái mới mua cho kịp khai trường. Mỗi người mỗi cảnh, mỗi quê, gặp nhau lần đầu tiên ở lớp học dãy nhà 3 tầng (nay là C1). Tất cả đều cười hớn hở, ngồi chen chút nhau để bắt đầu một ngày đi học đại học đầu tiên trong đời. Có đứa khều khều hỏi nhau “bạn quê ở đâu lên?”; có đứa ngỡ ngác, rụt rè gửi xe từ ngay ngoài cổng A để đi bộ nghiêm trang toát mồ hôi mới tìm ra dãy nhà học 3 tầng, và vỡ lẽ, à té ra trường này bự thiệt, không khác gì một thành phố thu nhỏ, có mấy cái bãi giữ xe ngay gần từng dãy nhà học, mà khi này, mới bước qua cổng A, ai mà biết, ai mà dám.

Khóa luật 24 đầu tiên của trường được chia thành hai lớp. Lớp nào cũng đông, hầu như ai cũng bỏ ngõ với tên gọi cổ vấn học tập thay cho giáo viên chủ nhiệm đã gắn bó suốt 12 năm phổ thông. Ngày ấy, khoa Luật chưa hình thành, vẫn còn là một bộ môn nhỏ trực thuộc khoa kinh tế. Còn nhớ, ngày ấy, kết quả thi được công bố bằng các danh sách điểm in ra dán lên bảng thông báo trước phòng đào tạo (nay là dãy nhà học A3). Chắc hẳn, trong chúng tôi ai cũng một vài lần hồi hộp chen chút nhau, dán mắt vào những tờ giấy công bố điểm dán trên bảng, thỉnh thoảng, cả đám gào lên, truy tìm đứa nào đã đi coi trước đó, rồi tiện tay xé luôn tờ giấy in điểm mang về, để lại cả một trời huyệt hắng của đám bạn cùng lớp. Không ai trong chúng tôi quên được hội trường khoa Y, nơi chúng tôi đã dành hầu hết thời gian để đi cùng nhau qua các học kỳ học ngành luật. Ai cũng ít nhất một lần đứng ở hành lang lộng gió và đầy nắng của nơi đó để nghĩ về bài vở, để thở dài vào ngày cuối tháng, để mong đợi ngày ra trường nhẹ gánh cho mẹ cha, để chờ một ánh mắt, một câu bông đùa, hoặc để thở dài.

Chúng tôi đã có những khoảnh khắc gọi tên là tuổi trẻ, rất tươi đẹp từ góc nhìn này, hay góc nhìn khác. Tuổi trẻ của 20 năm trước đã mang chúng tôi đến cùng nhau ở một nơi được gọi là lớp luật khoá 24, đã cho chúng tôi rất nhiều kỷ niệm, có thể rất rất vui hoặc ngược lại nhưng luôn khiến chúng tôi nhớ về như là một phần đời đáng nhớ của mình. Chúng tôi đã có những bài hát để tặng riêng, hoặc tặng chung cho nhau, những biệt danh được gọi là đi cùng năm tháng, những buổi tập văn nghệ tưng bừng, những trận đá bóng oanh liệt, những cãi vã linh tinh, mà giờ nhắc lại, không thể nào nhớ ra chi tiết, chỉ biết phì cười. Chúng tôi đã có những lần chen chút để được thưởng thức món sườn chị quyên, trứng chị quyên, đùi chị quyên ở góc sân bóng đá, nơi bán cơm phần quen thuộc với khẩu hiệu muôn năm của sinh viên “ngon bổ rẻ” mà bạn nào ở ký túc xá những năm 1998 đến 2000 đều một vài lần trải nghiệm. Chúng tôi đã có những tiếng thở dài khi thất vọng về chính bản thân mình, có cả nước mắt khi biết mình thi rớt, biết tin thất mùa, mẹ bệnh phải nhập viện mà hạn chót nộp học phí đã rất gần, biết mình thất

bại biết mình sai mà không thể thay đổi. Chúng tôi đã có những lần hẹn nhau lên thư viện thật sớm để giành chỗ học bài. Chúng tôi đã có những lần nói cùng nhau “tao còn mấy trăm ngàn nè, cầm đỡ đi” vào cuối tháng và ước mơ sau này đi làm có lương cao, để có thể rủ nhau đi ăn cả thế giới. Bao nhiêu điều mà từng người trong chúng tôi của năm ấy đã từng, đã có, đã trải qua. Bây giờ ngồi ôn lại, chúng tôi trân quý vì tất cả những đã từng, đã có của chúng tôi, đã cho chúng tôi cơ hội để trưởng thành. Sau 20 năm, chúng tôi ngồi lại bên nhau, mỗi người mỗi hoàn cảnh, mỗi công việc, có cả đứa bạn mãi mãi không bao giờ mình được gặp lại ở cuộc đời này, nhưng phút giây này, chúng tôi đã và mãi là những bạn bè đồng niên khoá luật 24. Chúng tôi xin gửi lời tri ân đến những Thầy Cô đã từng dạy dỗ qua các học kỳ gian khó, xin tri ân đến Thầy Cô khoa Luật ngày đó đó rất trẻ, rất nhiệt tình, rất máu lửa đồng hành cùng thế hệ sinh viên luật đầu tiên với rất nhiều bồi rối do sự giao thoa giữa chương trình đào tạo đại học Luật Tp Hồ Chí Minh, và quá trình quản lý của khoa kinh tế, sau đó là khoa luật đại học Cần Thơ.

Chúng tôi cảm ơn những năm tháng thanh xuân đã đi cùng nhau trong suốt 4 năm rưỡi đại học với tất cả những cung bậc cảm xúc đã trải qua, đã chia sẻ. Chúng tôi luôn trân quý những truyền đạt, những bài học từ các bậc tiền bối, các thế hệ Thầy Cô đi trước. Chúng tôi luôn ghi nhớ những gian nan của trong từng ngày đi học để có thể hoàn thành chặng đường đại học của chính mình. Chúng tôi luôn biết ơn những hy sinh, những lo toan của gánh nặng cơm áo gạo tiền của gia đình đã thôi thúc chúng tôi đi đến cuối con đường và nhận được tấm bằng cử nhân luật. Chúng tôi luôn trân trọng những ước mơ, hoài bão của những năm tháng tuổi trẻ đã cho chúng tôi biết định hướng tương lai sau này công thành danh toại. Chúng tôi luôn giữ gìn những hình dung tươi đẹp về ngày mai chung lối, về ngôi nhà và những đứa trẻ mà chúng tôi bằng thanh xuân đã vẽ nên. Cho dù có thành hiện thực hoặc không, nó vẫn mang đến cho chúng tôi những niềm tin mạnh mẽ về một cuộc đời hạnh phúc chính đáng. Chúng tôi luôn cầu mong cho nhau kết nối bền chặt của một thế hệ sinh viên Luật đầu tiên. Cho dù có đi đâu, làm gì chúng

tôi luôn tự hào vì sự trải nghiệm học hành chính quy của chính mình. Đó là bộ đỡ cơ bản và quan trọng cho những bước tiến mà chúng tôi đã đạt được ở thời điểm hiện tại hoặc sắp tới. Chúng tôi cầu chúc nhau sự bình an, sự giữ mình cần thiết để cho dù có thể đi nhanh, đi chậm hoặc thậm chí dừng lại ở một phút giây nào đó, thì vẫn là sự lựa chọn con đường sáng, phù hợp với đạo đức nghề nghiệp dựa trên lý trí minh thị từ kiến thức cùng với lòng nhiệt thành từ trái tim biết thương tôn công lý. Chúng tôi luôn hạnh diện khi nhắc đến nhau, khi kể về nhau vì những thành tựu đạt được sau rất nhiều phấn đấu. Chúng tôi luôn đồng hành, luôn chìa tay ra cùng nhau để nâng đỡ, để hỗ trợ nhau như những người bạn đã cùng nhau lớn lên trong suốt 4,5 năm đại học. Chúng tôi luôn chào đón nhau, luôn chào đón những thế hệ đàn em của chúng tôi với cùng một nơi xuất phát điểm là ngôi nhà luật khoa thân thương của đại học Cần Thơ. Chúng tôi luôn sẵn sàng mỗi khi có dịp quay về ngôi trường của chúng tôi, khoa luật của chúng tôi vì sự phát triển bền vững ở nơi này.

Còn nhớ, ngày tốt nghiệp, một bạn bè tôi đã cất lên lời của bài hát “Mong ước kỷ niệm xưa” với ước muốn trong cuộc đời này, với ước muốn thời gian dừng lại, bên nhau phút giây này. 20 năm sau, ước mơ bên nhau phút giây này đang là hiện tại. Chúng tôi đã luôn mong đợi và trân quý những khoảnh khắc 20 năm như hiện tại chúng tôi đang có, vì đời người, suy cho cùng, được bao nhiêu lần 20 năm như bây giờ.

Với riêng bản thân mình, từ khi tốt nghiệp và công tác tại khoa Luật, tôi hạnh phúc vì tôi đã cùng các bạn luật khoa khóa 24 đầu tiên của ngôi trường Đại học Cần Thơ thân thương trải qua năm tháng thanh xuân rục rờ. Tôi yêu thương vô cùng từng dãy nhà học, từng góc trường của mình, từng hàng cây xanh mát. Tôi tự hào vì được chứng kiến và cũng là một phần trong tiến trình phát triển không ngừng của Đại học Cần Thơ của hôm nay, của mai sau. Tôi biết ơn những cống hiến, cố gắng không ngừng nghỉ của rất nhiều Thầy Cô, anh chị từ các khoa, phòng ban để hoàn thiện cơ sở vật chất, hiện đại hóa các phương tiện tiếp cận học tập và rèn luyện. Tôi thật sự cảm động trước

những lắng nghe, thấu hiểu, chia sẻ từ đoàn thể, đặc biệt là Công đoàn Đại học Cần Thơ để kịp thời hỗ trợ, đảm bảo cho đời sống, nguyện vọng của cán bộ, viên chức nhà trường. Nhìn lại từ ngày đầu tiên tôi bước vào cửa trường, đã có biết bao thế hệ sinh viên bắt đầu, đã xuất phát từ mái nhà này để trải nghiệm, trưởng thành, để làm nên thương hiệu sinh viên của Đại học Cần Thơ, để quay về thắp lên ngọn lửa tri ân, truyền lại niềm tin và sức phấn đấu cho những khóa sinh viên tiếp sau.

Với tôi và các thế hệ sinh viên, Đại học Cần Thơ luôn là tên gọi tin yêu nhất, luôn là nơi tự hào nhất, luôn là những giá trị trường tồn như vốn có của nó.